

méně však lze mít za to, že by mohla určovati pořadí jednotlivých věřitelů. Následkem toho jeví se býti rozdělení ceny prodejní, jak je předsezval prvý soudce, zákonu odporujícím a měl býti na všechny pohledávky při rozvrhu vzat zřetel v témž pořadí.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nelze sdíleti rekurentčino stanovisko, že třetí osoba, která má v moci hmotné věci dlužníkovy proto, že zákon v §u 262 ex. ř. činí vedení exekuce zabavením těchto věcí závislým na tom, zda jest ochotna je vydati, jest také oprávněna stanoviti podmínky zabavení a zejména stanoviti pořadí, v jakém, je-li několik vymáhajících věřitelů, mají věci pro věřitele býti zabaveny. Zákon v §u 262 ex. ř. ponechává třetí osobě, mající v moci dlužníkovy hmotné věci, toliko na vůli, zda jest ochotna věci vydati či nikoli. Více práv jí nepřiznává. Ustanovovati další postup exekuce, zejména pořadí zástavních práv, osobě třetí nepřisluší, podobně jako nepřisluší toto oprávnění dlužníku. Proto nemůže rekurentka z prohlášení Rudolfa S-a, společníka firmy, u níž byl chmel, o jehož zabavení šlo, v uschování, že svoluje k zabavení chmele, obdrží-li rekurentka první pořadí, dovozovati, že jí přísluší mezi vymáhajícími věřiteli zástavní právo v prvním pořadí, a když zabavení chmele nenapadá, zabavení to se však stalo současně pro ni a další dva věřitele, nemá rekurentka ohledně výtěžku z prodeje pořadí přední, nýbrž jen pořadí stejné, s těmito dvěma věřiteli.

Čís. 5903.

Nepřípustnou (§ 482 c. ř. s.) jest námitka, již měla býti skutková podstata co do materiálního sporného poměru doplněna a námitky přednesené měly touto novou námitkou dosíci podpory a býti převedeny na jinou základnu. Nepříčí se dobrým mravům smlouva, již se zavázal vedoucí zaměstnanec prodejny hraditi veškeré úbytky prodejny bez ohledu na to, zda ho stihalo zavinění čili nic.

(Rozh. ze dne 31. března 1926, Rv I 1412/25.)

Žalující společnost s r. o. ujednala se žalovaným, jenž vedl její prodejnu, že jí bude ručiti za jakýkoliv schodek v prodejně, ať ho stihá zavinění čili nic. Žalobě společnosti na náhradu zjištěného schodku bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Důvod nesprávného právního posouzení věci, spatřuje dovolatel v tom, že se odvolací soud nezabýval námitkou přednesenou v odvolání, že smlouva na základě kteréž byl žalovaný dle žalobní žádosti odsouzen, se příčí dobrým mravům, protože ji měl za novotu. Avšak názor projednaný odvolacím soudem, jest správný. Touto novou námitkou měla býti

skutková podstata co do materiálního poměru sporného doplněna a námitky žalovaným přednesené měly touto novou námitkou dosíci podpory a na jinou základnu býti převedeny; neodpovídá tudíž tato námitka ustanovení §u 482 odstavec prvý c. ř. s. Než i kdyby se mělo za to míti, že k námitce, že zmíněná smlouva se přiči dobrým mravům (§ 879 obč. zák.) dlužno hleděti z moci úřední, jelikož by byla smlouva nicotná, nebyla by tato námitka oprávněna. Nelze přec přehlédnouti, že ujednání takové smlouvy není v zákoně nikde zakázáno, že také ani svým obsahem ani účelem neporušuje zásady ustáleného styku, jak společenského, tak obchodního, tím méně pak všeobecně uznaných zásad mravních, neboť neobmezuje se jí ani volnost smluvní vůle, její svobodné určení, ani hospodářská působnost žalovaného, nýbrž bylo její účelem čeliti tomu, by veškerá pozornost a péče, již obchodníkovi vždy dlužno dbáti, nebyla žalovaným pomíjena.

Čís. 5904.

Bývalý c. k. sbor měšťanských ostrostřelců v Praze trvá na dále pod jménem Pražské národní milice pluk č. 1. Nedošlo tu ke změně podmětu. Tím, že obec pražská uznala dobrovolně neodvolatelnost užívacího práva příslušejícího sboru k Střeleckému ostrovu, uznala dobrovolně i toto užívací právo a vzala na sebe závazek trpěti je po dobu, pokud nezanikne samo bez její vůle způsobem vytčeným ve smlouvě. Lhostejno, že uznání se nestalo přímo vůči sboru. Užívací právo nezaniklo, ani převratem ani současným zánikem moci císařské (královské). Právo odvolání přešlo na orgán, na nějž přešla moc přísluševší dříve císaři.

(Rozh. ze dne 31. března 1926, Rv I 1828/25.)

Pro Pražskou obec bylo vloženo vlastnické právo ku Střeleckému ostrovu, při čemž bylo na základě smlouvy ze dne 10. května 1892 poznamenáno: a) že ohledně celého ostrova právo odvolání užívacího práva c. k. priv. měšťanskému sboru ostrostřelců v Praze pro všechny časy přísluší jedině Jeho c. a k. Apoštolskému Veličenstvu dočasnému císaři Rakouskému, jakožto Králi Českému. b) že obec Pražská povinna jest po případě, že by požívací toto právo c. k. priv. měšťanského sboru ostrostřeleckého z jakékoliv příčiny pominulo, ostrov střelecký ve Vltavě výhradně a pro všechny časy za veřejné místo zotavení obecnstvu věnovati, téhož k tomu účelu užívati a jej na své útraty udržovati. Tvrdíc, že toto užívací (správně požívací) právo zaniklo tím, že c. k. priv. sbor měšťanských ostrostřelců, podmět práva, zanikl státním převratem a tím že také zanikl účel, ku kterémuž ostrov byl střelcům v užívání propůjčen, že tudíž vlastnictví její k ostrovu stalo se neobmezeným a spatřujíc čin rušební vsahání v neobmezenost vlastnictví v tom, že žalovaní Josef Č., Václav M. a František C. vydávající se za zástupce sboru Pražské Národní Milice pluk č. I sboru, kterýž po právu neexistuje a nemůže býti právním zástupcem c. k. priv. sboru měšťanských ostrostřelců v Praze, kterýž zanikl, ostrova střeleckého bez právního důvodu a bez příkazu užívají, domáhala se Pražská obec